

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2To/17/2015
Identifikačné číslo spisu: 9508100058
Dátum vydania rozhodnutia: 08.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:9508100058.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. Františka Moznera v trestnej veci proti obžalovanému Y. U. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a iné na verejnom zasadnutí konanom 8. novembra 2016 v Bratislave o odvolaniach prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, obžalovaných R. S. R. Q., Y. R., C. Z. a A. G. a E. Q., matky obžalovaného R. Q., proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 29. septembra 2015, sp. zn. PK-2T/16/2008, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, obžalovaných R. S., R. Q., Y. R., C. Z. a A. G. a E. Q. - matky obžalovaného R. Q. sa z a m i e t a j ú.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd rozsudkom z 29. septembra 2015, sp. zn. PK-2T/16/2008, s poukazom na právoplatný výrok o vine v jeho predchádzajúcom rozsudku z 23. júna 2010, ktorým boli na tam uvedenom skutkovom základe uznaní za vinných obžalovaní Y. U. zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. (skutok č. 1), z trestných činov vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (skutky č. 3, 4), z trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235b ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (skutok č. 5), z obzvlášť závažných zločinov hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. d/, ods. 5 písm. c/ Tr. zák. s použitím § 138 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. a § 141 písm. a/ Tr. zák. (skutky č. 6, 7), z obzvlášť závažných zločinov vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. s použitím § 141 písm. a/ Tr. zák. (skutky č. 8, 9) a z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. s použitím § 141 písm. a/ Tr. zák. (skutok č. 11); T. Q. zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. (skutok č. 1), z obzvlášť závažných zločinov hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. d/, ods. 5 písm. c/ Tr. zák. s použitím § 138 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. a § 141 písm. a/ Tr. zák. (skutky č. 6, 7), z obzvlášť závažných zločinov vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. s použitím § 141 písm. a/ Tr. zák. (skutky č. 8, 9) a z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. s použitím § 141 písm.

a/ Tr. zák. (skutok č. 11); T. U. zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. (skutok č. 1), z obzvlášť závažného zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. d/, ods. 5 písm. c/ Tr. zák. s použitím § 138 písm. b/ Tr. zák. a § 141 písm. a/ Tr. zák. (skutok č. 6) a z obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. s použitím § 141 písm. a/ Tr. zák. (skutok č. 8); C. A. zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. (skutok č. 1), zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. (skutok č. 9), zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s použitím § 138 písm. a/ Tr. zák. a § 20 Tr. zák. (skutok č. 10) a z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (skutok č. 11); R. S. zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. (skutok č. 1) a z trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (skutok č. 3); R. Q. z obzvlášť závažného trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (skutok č. 1) a z trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235b ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (skutok č. 5); Y. R. z obzvlášť závažného trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (skutok č. 1) a z trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235b ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (skutok č. 5); C. Z. z obzvlášť závažného trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (skutok č. 1), z trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (skutok č. 3) a z trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235b ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (skutok č. 5); A. G. zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. (skutok č. 1), zo zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. s použitím § 138 písm. a/ Tr. zák. (skutok č. 7), zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. i/ Tr. zák. a § 140 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. (skutok č. 12), uložil obžalovaným:

Y. U. podľa § 189 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/ Tr. zák. a § 37 písm. h/ Tr. zák. z dôvodu § 38 ods. 2 Tr. zák. a s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, č. 428/2012 Z. z. (ďalej len „nález č. 428/2012 Z. z.“) úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťjeden rokov, na ktorého výkon ho zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia;

T. Q. podľa § 189 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. z dôvodu § 36 písm. j/, písm. l/, písm. n/, písm. o/ Tr. zák. a § 37 písm. h/ Tr. zák. a s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a nálezu č. 428/2012 Z. z. a s použitím § 39 ods. 2 písm. e/, ods. 3 písm. b/Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere osem rokov a šesť mesiacov, na ktorého výkon ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia;

T. U. podľa § 189 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/ Tr. zák. a § 37 písm. h/ Tr. zák. z dôvodu § 38 ods. 2 Tr. zák. a s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a nálezu č. 428/2012 Z. z. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvadsať rokov, na ktorého výkon ho zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, a podľa § 60 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. tiež trest prepadnutia vecí: 1 ks obušok biely Federál, 1 ks šedý skladací nožík zn. Y. a 1 ks čierna dýka zn. SR v čiernom plátennom puzdre;

C. A. podľa § 296 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. z dôvodu § 36 písm. j/, písm. l/, písm. n/, písm. o/ Tr. zák., § 37 písm. h/ Tr. zák. a s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a nálezu č. 428/2012 Z. z. a s použitím § 39 ods. 2 písm. e/, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyri roky, na ktorého výkon ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia;

R. S. podľa § 296 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/ Tr. zák. a § 37 písm. h/ Tr. zák. z dôvodu § 38 ods. 2 Tr. zák. a s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a nálezu č. 428/2012 Z. z. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov a šesť mesiacov, na ktorého výkon ho zaradil do ústavu na výkon trestu

s minimálnym stupňom stráženia, a podľa § 60 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. aj trest prepadnutia vecí: 1 ks drevenej bejzbalovej palice;

R. Q. podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 s použitím § 35 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a s použitím nález č. 428/2012 Z. z. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov, na ktorého výkon ho zaradil do I. nápravno výchovnej skupiny, zároveň podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Senica z 21. januára 2008, sp. zn. 1T/222/2007, ktorým mu bol podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. l/ Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere deväť mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 55 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 aj trest prepadnutia vecí: 1 ks čierny obušok;

Y. R. podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a s použitím nález č. 428/2012 Z. z. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov a šesť mesiacov, na ktorého výkon ho zaradil do I. nápravno výchovnej skupiny;

C. Z. podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a s použitím nález č. 428/2012 Z. z. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov a deväť mesiacov, na ktorého výkon ho zaradil do I. nápravno výchovnej skupiny a

A. G. podľa § 190 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/ Tr. zák. a § 37 písm. h/ Tr. zák. z dôvodu § 38 ods. 2 Tr. zák. a s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a nález č. 428/2012 Z. z. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov, na ktorého výkon ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, a podľa § 60 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. tiež trest prepadnutia vecí: 1 ks bejzbalová palica a 1 ks teleskopický obušok.

Ihneď po vyhlásení tohto rozsudku podal proti nemu prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) odvolanie, ktorým v neprospech obžalovaných napadol výroky o trestoch u obžalovaných Y. U., konanie proti ktorému bolo vylúčené na samostatné konanie, a T. U.. Následne 30. septembra 2015 rozšíril prokurátor rozsah podaného odvolania tak, že toto smeruje aj proti výrokom o trestoch u obžalovaných R. S., R. Q., Y. R., C. Z. a A. G. a to v ich neprospech.

V dodatočne predložených dôvodoch odvolania poukázal prokurátor na to, že obžalovaný T. U. bol uznaný za vinného zo zločinu a dvoch obzvlášť závažných zločinov s trestnou sadzbou 20 - 25 rokov alebo doživotie, pričom tento v rámci zločineckej skupiny, ktorej členom bol cca 4 roky, patril do tzv. výjazdovej skupiny, trestnú činnosť neofutoval a nepriznal sa. Za nesprávne pritom považuje úvahy súdu o uložení trestu na úplne spodnej hranici trestnej sadzby, čo neodzrkadľuje mieru jeho účasti na trestnej činnosti a počet skutkov. Oponuje argumentácii súdu prvého stupňa, že trest ukladal v súvislosti s uložením trestu odňatia slobody na 21 rokov obžalovanému Y. U., ktorý z neho už vykonal 9 rokov (aj so započítaním väzby) a preto obžalovanému T. U. znížil trest tak, aby dostal v podstate nižší trest, než vedúci člen zločineckej skupiny, a považuje ju za zrejmy následok nesprávne určeného trestu u obžalovaného Y. U.. Za daného stavu považuje prokurátor uloženie trestu na úplne spodnej hranici trestnej sadzby za celkom zrejme neprímerane nízke, bez akéhokoľvek odôvodnenia so zreteľom na to, že ide o uloženie trestu za jeden zločin a dva obzvlášť závažného zločiny, a za primeraný pokladá pôvodne uložený trest v trvaní 23 rokov a 4 mesiace.

Vo vzťahu k obžalovanému A. G. prokurátor uviedol, že tento bol uznaný za vinného, že bol činný pre zločineckú skupinu a z ďalších dvoch zločinov, pričom v jednom prípade išlo skutkovo o napadnutie korunného svedka za to, že svedčil proti členom zločineckej skupiny, ktorí na základe toho boli stíhaní, niektorí aj väzobne. Ďalej zdôraznil, že ani on neofutoval spáchanie trestných činov, k trestnej činnosti sa nepriznal a v záverečnej reči uvádzal len skutočnosti ohľadom svojho veku a zdravotného stavu.

Pokiaľ súd prvého stupňa pri ukladaní trestu prihliadol jednak na zmenu trestnej sadzby a tiež vek a zdravotný stav obžalovaného, prokurátor namieta, že nebol žiaden dôvod na uloženie trestu na samej spodnej hranici trestnej sadzby (pričom ide o najväčšie zníženie oproti pôvodne uloženému trestu), keďže bol uznaný za vinného z troch zločinov a to bez akýchkoľvek podkladov o nutnosti liečenia mimo podmienok výkonu trestu odňatia slobody. Podľa prokurátora počtu a závažnosti spáchaných zločinov, ako aj miere účasti obžalovaného na nich, zodpovedá trest pri strede zvýšenej trestnej sadzby, t. j. 10 rokov a 4 mesiace.

Pokiaľ ide o obžalovaných R. S., R. Q., Y. R. a C. Z., u ktorých došlo po povolení obnovy konania k zníženiu trestov oproti trestom uloženým v pôvodnom rozsudku, považuje prokurátor uložené tresty za nízke a to vzhľadom na trestnú činnosť, ktorú spáchali, i keď tieto sú podľa neho primeranejšie, než tresty u obžalovaných Y. U., T. U. a A. G.. Zároveň poukázal na to, že oproti pôvodnému dôkaznému stavu sa zmenila situácia len tým, že uvedení obžalovaní poukazovali na pozitívne hodnotenia z výkonu trestu odňatia slobody, na ktoré mohol súd teoreticky prihliadnuť pri úvahách o treste, avšak pri ukladaní trestu je podľa prokurátora potrebné vychádzať predovšetkým z dôkazného stavu v čase uznania viny a pozitívnosť hodnotenia z následného výkonu trestu, by nemala byť po obnove konania rozhodujúcim činiteľom pri určení výšky trestu.

V podstate z týchto dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste u obžalovaných T. U., R. S. R. Q., Y. R., C. Z. a A. G. a obžalovanému T. U. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 23 rokov a 4 mesiace so zaradením do ústavu s maximálnym stupňom stráženia a obžalovaným R. S., R. Q., Y. R., C. Z. a A. G. uložil tresty tak, ako boli prokurátorom navrhované v záverečnej reči.

K odvolaniu prokurátora sa prostredníctvom obhajcu písomne vyjadril obžalovaný T. U.. V tomto vyjadrení uviedol, že návrh trestu tak, ako ho žiada prokurátor, je na samej hornej hranici, pretože mu po povolení obnovy konania možno uložiť trest iba v rozmedzí 20 rokov až 23 rokov a 4 mesiace, keďže obnova konania bola povolená v jeho prospech a teda mu nemožno uložiť prísnejší trest ako tomu bolo v pôvodnom konaní. Zároveň zdôraznil, že práve preto, že naplnil skutkové podstaty tých obzvlášť závažných zločinov, pre ktoré bol v pôvodnom konaní uznaný za vinného, sa dostal do takej mimoriadne vysokej trestnej sadzby, v ktorej sa nachádza. Preto podľa neho argumentovať tými istými dôvodmi, pre ktoré sa pohybuje v tejto sadzbe aj pri ukladaní trestu na samej hornej možnej hranici je právne irelevantné. V tejto súvislosti dal tiež do pozornosti právny názor vyjadrený v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. októbra 2013, sp. zn. 3Tos 24/2013, a síce, že „... je nepochybné, že pri rešpektovaní predmetného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (PL ÚS 106/2011) v obnovenom konaní dôjde k výraznému zníženiu trestnej sadzby pôvodne uložených trestov ...“. Osobitne poukázal na to, že pri pôvodne uloženom treste pred obnovením konania mu bol uložený trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby, pričom obdobná situácia sa zopakovala i teraz napadnutým rozsudkom. Napokon upriamil pozornosť na to, že pred spáchaním obzvlášť závažných zločinov viedol riadny život a preto, ale i pre odstup času, niet žiadneho právneho dôvodu, pre ktorý by mu mal byť v rámci už i tak mimoriadne vysokej trestnej sadzby uložený vyšší trest ako 20 rokov, ktorý je možné už sám o sebe považovať za mimoriadne vysoký. Navrhol preto odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Odvolanie proti predmetnému rozsudku podali 12. októbra 2015 aj obžalovaní A. G. a Y. R. a prostredníctvom spoločného obhajcu aj obžalovaní R. S., R. Q. a C. Z.. Napokon 13. októbra 2015 napadla rozsudok Špecializovaného trestného súdu odvolaním aj E. Q. - matka obžalovaného R. Q..

Obžalovaný A. G. v dôvodoch podaného odvolania súdu prvého stupňa vytýka, že posudzoval to, ako sa správali vo výkone trestu len za mesiac jún 2015, kedy boli po zrušení rozsudku vo väzbe. Pritom žiadal, aby si súd vyžiadal posudok na jeho osobu z výkonu trestu v Hrnčiarovciach nad Parnou, kde cez tri a pol roka vykonával funkciu vedúceho samosprávy, mal na starosti 81 odsúdených, bol osemkrát disciplinárne odmenený, nemal ani jedno pokarhanie a ani disciplinárny trest, mal veľmi dobré resocializačné hodnotenie a celú dobu udržiaval kontakt s rodinou. Ďalej poukázal na to, že má 61 a pol

roka, je plný invalidný dôchodca, má ťažké zdravotné problémy s nohami, pravú nohu má amputovanú nad kolenom a na ľavej má tri otvorené rany a doporučený operačný zákrok. Zároveň zdôraznil, že napriek týmto zdravotným problémom vykonával svoje povinnosti vo funkcii vedúceho samosprávy k spokojnosti nadriadených. Po prepustení z väzby sa vrátil k rodine (družke a synovi) a navzdory ťažkému zdravotnému postihnutiu sa zamestnal a žije plnohodnotný život v spoločnosti a rodine. Hoci žiadal prvostupňový súd, aby zvyšok trestu zmenil na domáce väzenie alebo vysokú podmienku, trebárs aj s probačným dohľadom, a mohol si tak dať do poriadku svoj zdravotný stav, ten s tým nesúhlasil a znížil mu trest na 7 rokov. Vykonaný trest je pritom pre neho silným ponaučením a mementom do budúcnosti, všetko oľutoval a uvedomil si, aj keď neskoro, že riadny život a práca je pre neho jediné východisko. V prílohe odvolania predložil obžalovaný potvrdenie o prijatí do zamestnania na dobu neurčitú od 1. septembra 2015, lekársku správu Oddelenia neurológie a iných špecializovaných odborov Nemocnice pre obvinených a odsúdených v Trenčíne z 21. apríla 2015 a lekársky posudok Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Senica z 2. septembra 2015, podľa ktorého je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím s mierou funkčnej poruchy 80%, a požiadal o posúdenie jeho odvolania v tom smere, aby súd zvážil a rozhodol na základe všetkých skutočností, ktoré uviedol.

Rovnako aj obžalovaný Y. R. v odôvodnení podaného odvolania namieta, že prvostupňový súd pri ukladaní nového trestu vychádzal z jeho hodnotenia vo väzbe, ktorá trvala 30 dní, pričom predmetné hodnotenie neobsahovalo nič, čo by súdu mohlo priblížiť jeho profil, osobnosť a mieru resocializácie. Aj on sa preto pripojil k návrhu, aby súd pri ukladaní nového trestu použil ako dôkaz hodnotenie z výkonu trestu v Hrnčiarovciach nad Parnou, kde strávil 4 roky, 4 mesiace a 21 dní a kde disponujú jeho komplexným hodnotením a diagnostikou. Prvostupňový súd to však zamietol s odôvodnením, že hodnotenie nebude mať žiadny vplyv pri ukladaní nového trestu. S týmto tvrdením odvolateľ nesúhlasí, pretože ukládanie trestu sa neobmedzuje len na matematickú časť „dolnej a hornej hranice trestnej sadzby“, ale aj na mieru zavinenia páchatel'a, jeho predošlú bezúhonnosť a v neposlednom rade jeho správanie, hodnotenie a resocializáciu počas výkonu trestu. Osobitne pritom poukázal na to, že odsúdený je vo výkone trestu pravidelne monitorovaný zo strany pedagogického personálu, ktorý sleduje plnenie programu zaobchádzania s odsúdeným, pričom súčasťou tímu je aj psychológ, ktorý vyhodnotí mieru resocializácie a teda pripravenosť odsúdeného do normálneho života. Odvolateľ má za to, že táto odborná diagnostika môže zásadným spôsobom napomôcť súdu nahliadnuť na odsúdeného a poznať mieru jeho resocializácie, teda aj zvážiť ako už vykonaný trest splnil funkciu pre odsúdeného ako aj pre spoločnosť. Žiada preto, aby toto hodnotenie bolo zaradené ako dôkaz pri ukladaní nového trestu. Napokon zopakoval, že už vykonal trest v trvaní 4 roky, 4 mesiace a 21 dní, a teda pri novo uloženom treste 5 rokov a 6 mesiacov je zostávajúca časť trestu 13 mesiacov s možnosťou okamžitého požiadania o podmienené prepustenie. Preto návrat do výkonu trestu po dobe strávenej na slobode sa so zreteľom na to, že jeho hodnotenie obsahuje 6 disciplinárnych pochvál, 8 kladných poznatkov, pričom program zaobchádzania splnil vo všetkých bodoch, počas celého výkonu trestu bol zaradený do práce na pozícii vedúci pracoviska a tiež ako DAP (disciplína a poriadok), javí podľa odvolateľa ako kontraproduktívne, mŕňajúce sa účinku, pre ktorý bol trest uložený. V závere uviedol, že počas doby strávenej na slobode sa riadne zaradil do spoločenského a rodinného života a preto žiada Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby všetky tieto skutočnosti zvážil a uložil mu dostačujúci trest.

Obžalovaní R. S., R. Q. a C. Z. v dodatočne, prostredníctvom obhajcu predložených dôvodoch odvolania považujú výroky o trestoch napadnutého rozsudku za nesprávne, pretože im uložené tresty sú neprimerané v tom zmysle, že sú neprimerane prísne. V tejto súvislosti poukazujú v prvom rade na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v tejto veci v uznesení z 24. októbra 2013, sp. zn. 3Tost 24/2013, ktorý je potrebné rešpektovať a podľa ktorého „... je nepochybné, že pri rešpektovaní predmetného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (PL ÚS 106/2011) v obnovenom konaní dôjde k výraznému zníženiu trestnej sadzby pôvodne uložených trestov...“. Zároveň zdôraznili, že pôvodne im boli uložené tresty odňatia slobody na úrovni dolnej hranice asperovanej trestnej sadzby a vyslovili názor, že so zreteľom na § 405 písm. b/ Tr. por. predstavujú pôvodne uložené tresty pri rozhodovaní po obnove konania hornú hranicu rozpätia zákonnej sadzby. Uložené tresty odňatia slobody tak nepovažujú za primerané, keďže v prípade pôvodného rozsudku im tieto boli uložené na dolnej hranici upraveného rozpätia trestnej sadzby a napadnutým rozsudkom im boli uložené tresty odňatia

slobody v strednej hodnote v zmysle § 405 písm. b/ Tr. por. upraveného rozpätia trestnej sadzby. Neprimeranou je podľa odvolateľov skutočnosť, že napadnutým rozsudkom neboli ukladané tresty odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby, ale špecializovaný trestný súd neprimerane zvýšil trestnú sadzbu o 1 rok a 6 mesiacov (v prípade obžalovaného S.) a až o 3 roky (v prípade obžalovaných Q. a Z.) od dolnej hranice rozpätia trestnej sadzby, ktorú mal uložiť a ktorú minimálne bolo dôvodné uložiť, aby sa zadostučinilo primeranosti trestu.

Ďalej majú títo obžalovaní za to, že je u nich odôvodnená aplikácia § 39 ods. 1 Tr. zák., t. j. uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby, s ktorou sa prvostupňový súd vôbec nevysporiadal. V rámci okolností konkrétneho prípadu a miery ich účasti na trestnej činnosti poukázali na to, že nik z nich nebol v rámci organizácie zločineckej skupiny tzv. pravou rukou a ani u jedného z nich neprevažujú mimoriadne okolnosti. Pokiaľ ide o skutok č. 3 tak obžalovaní Z. a S. mali pasívne postavenie, nedopúšťali sa žiadnych vyhrážok a obžalovaný S. bol pasívne prítomný iba pri druhej časti skutku. Pokiaľ ide o skutok č. 5. obžalovaní Q. a Z. sa zúčastnili pasívne, boli prítomní na pozemku, nedopúšťali sa vyhrážania. Miera ich účasti na činnosti zločineckej skupiny je v porovnaní s ostatnými obžalovanými na najnižšom stupni, pričom mimo skutku č. 1 boli odsúdení len za jeden ďalší skutok (obžalovaní S. a Q.), resp. za ďalšie dva (obžalovaný Z.), čo z celkovej množiny desiatich skutkov ostatných obžalovaných preukazuje najnižšiu mieru účasti na trestnej činnosti. Pokiaľ ide o ich pomery, obžalovaní zdôraznili, že pred odsúdením viedli riadny život, všetci sú zamestnaní na dobu neurčitú a náprava u nich bola realizovaná už samotným výkonom trestu, po ktorom sa začlenili do spoločnosti. Uložené tresty považujú za neprimerane prísne aj z pohľadu § 34 ods. 3 Tr. zák., keďže tieto budú mať nepriaznivý vplyv na ich rodiny, keďže všetci sú živiteľmi rodín a výkonom uložených trestov by im bolo zamedzené vykonávať pracovnú činnosť a tým by ich rodiny prišli o zdroj príjmu.

Za nesprávny považujú menovaní záver prvostupňového súdu, že u nich „nie je postoj k spáchanej trestnej činnosti dostatočne uvedomelý“, čo vyvodzuje z toho, že sa neospravedlnili poškodeným. Takéto ospravedlnenie nemá podľa nich oporu v zákone a je arbitrárne, nakoľko Špecializovaný trestný súd im neprípustne dopĺňa priťaženie, pričom Trestný zákon neospravedlnenie poškodeným ako priťažujúcu okolnosť neuvádza a ako takú ju nemožno vyvodiť ani z opaku poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. k/ a l/ Tr. zák., nakoľko počet a charakter priťažujúcich okolností je taxatívny. Vyvodzovať ich nedostatočnú uvedomelosť, či nedokonalejšiu resocializáciu iba na základe neospravedlnenia voči poškodeným je podľa nich izolované, nemá oporu v zákone a Špecializovaný trestný súd takýmto spôsobom nezákonne a nedôvodne používa argumentáciu k odôvodneniu, prečo odmietol vykonať dôkazy ich hodnotením z výkonu trestu.

Zároveň namietajú, že prvostupňový súd pri hodnotení ich nápravy vôbec neprihliadol na doposiaľ vykonané tresty odňatia slobody a ich správanie počas výkonu, pričom odmietol v tomto smere vykonať dôkazy a preto je jeho hodnotenie neúplné a neprihliada na účinok vykonaného trestu. Odvolatelia sú pritom presvedčení, že pri ukladaní trestu aj vo vzťahu k jeho mimoriadnemu zníženiu je potrebné prihliadať na vykonaný trest odňatia slobody, ktorý vzhľadom na jeho účel podľa nich sám o sebe prispieva k prevýchove páchatel'a. Zdôraznili, že tresty uložené pôvodným rozsudkom vykonali v nie zanedbateľnej dĺžke (obžalovaný S. takmer štyri a pol roka, obžalovaný Q. päť rokov a takmer dva mesiace, obžalovaný Z. takmer dva a pol roka). Uvedené dĺžky sú dôkazom o pôsobení trestu na nich a ukladané tresty sú tak neprimerane prísne aj vzhľadom na dosiaľ vykonaný trest odňatia slobody. Špecializovanému trestnému súdu ďalej vytykajú, že pri hodnotení nápravy neprihliadol u obžalovaného S. na to, že nemá záznam v registri trestov, ani v registri priestupkov a že z ostatného miesta výkonu trestu je hodnotený kladne, u obžalovaného Q. na to, že má dva záznamy v registri trestov, no hľadá sa na neho ako by nebol odsúdený a tretie odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Senica, sp. zn. 1T/222/2007 bolo vzhľadom na ukladaný súhrnný trest zrušené, pričom z miesta výkonu trestu je hodnotený kladne, a u obžalovaného Z. na to, že nemá záznam ani v registri trestov ani v registri priestupkov, počas výkonu trestu bol osemkrát disciplinárne odmenený, nebol disciplinárne potrestaný, správal sa v súlade s vnútorným poriadkom, pracovné zaradenie sanitára väzenskej nemocnice si plnil včas a riadne. Zdôraznili, že po ukončení trestnej činnosti sa nedopustili ďalšieho trestného činu a ani len priestupku.

Napokon obžalovaní R. S., R. Q. a C. Z. zhodne tvrdia, že zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona je odôvodnené aj neprímeranou dĺžkou trestného stíhania a značným časovým odstupom od spáchania trestnej činnosti, kedy plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na potrestaní páchatel'a a slabne potreba individuálnej prevencie, pokiaľ páchatel' v priebehu trestného stíhania nespáchal ďalší trestný čin a možno predpokladať a dúfať, že sa napravil, a tiež potreba generálnej prevencie. Poukázali preto na to, že od skončenia trestnej činnosti uplynulo u obžalovaného S. vyše osem rokov a u obžalovaných Q. a Z. takmer desať rokov, pričom dĺžka trestného stíhania sa u nich pohybuje na úrovni asi deväť rokov. Majú tak za to, že Špecializovaný trestný súd mal u nich aplikovať inštitút mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu, resp. im mal minimálne uložiť tresty pri dolnej hranici trestnej sadzby.

Obžalovaný R. Q. navyše priamo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložil dodatok k pracovnej zmluve z 30. novembra 2015 a poukázal na to, že z uloženého trestu odňatia slobody vo výmere šesť rokov už odpýkal päť rokov a dva mesiace. Zdôraznil pritom, že ak by sa mal na desať mesiacov vrátiť do výkonu trestu, stratí zázemie, ktoré získal, a príde o stabilnú prácu. Žiada preto, aby bol ponechaný na slobode a to pri akýchkoľvek podmienkach, ktoré mu súd stanoví.

V podstate z týchto dôvodov menovaní prostredníctvom obhajcu navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste vo vzťahu k nim a obžalovanému R. S. uložil trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby a obžalovaným R. Q. a C. Z. na dolnej hranici trestnej sadzby.

E. Q. - matka obžalovaného R. Q. v dôvodoch odvolania poukázala na to, že syna počas celej doby výkonu trestu v Dubnici nad Váhom od roku 2011 do roku 2015, podporovali a boli mu oporou. Zdôraznila, že syn má z uložených 6 rokov odsedených už 5 rokov a 2 mesiace. Žiada preto, aby súd zohľadnil aj to, ako sa syn správal vo výkone trestu, že za 2 a pol mesiaca po prepustení na slobodu si našiel prácu v rodinnej firme, všetkým doma pomáha, či už fyzicky, psychicky a finančne, že sa zaradil do spoločnosti a snaží sa dať si život do poriadku. Vzhľadom na to, že synovi zostáva do konca trestu 10 mesiacov prosí súd, aby ho ponechal na slobode.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako odvolací súd preskúmal na podklade uvedených odvolaní, ktoré boli podané oprávnenými osobami včas, v súlade s § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo.

Po takto vykonanom prieskume, nezistiac také odvolaniami nevytýkané chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania, a po doplnení konania dôkazmi nevyhnutnými na to, aby mohol o odvolaniach rozhodnúť, dospel najvyšší súd k záveru, že podané odvolania nie sú dôvodné.

Predovšetkým treba k veci uviesť, že konanie predchádzajúce napadnutému rozsudku netrpí žiadnymi podstatnými chybami, ktoré by bez ďalšieho odôvodňovali jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Špecializovaný trestný súd pritom vykonal zákonom predpísaným spôsobom dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie (s výnimkou nižšie uvedenej výhrady) a na jeho základe dospel k správnym záverom, ktoré v odôvodnení napadnutého rozsudku zároveň náležite odôvodnil. Odvolací súd preto odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožnil, a so zreteľom na odvolateľmi uplatnené námietky k veci dodáva:

Podstata podaných odvolaní je založená na tvrdení odvolateľov o neprímeranosti uložených trestov. Kým prokurátor ich považuje za priveľmi mierne, obžalovaní zhodne namietajú, že sú nadmieru prísne.

K tomu je potrebné najprv vo všeobecnej rovine uviesť, že neprímeraným trestom v zmysle § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. sa rozumie taký trest, ktorý je z pohľadu zásad ukladania trestov uvedených v § 34 a

nasl. Tr. zák. čo do jeho druhu alebo výmery príliš prísny alebo príliš mierny. Povedané inými slovami, odvolací súd môže z tohto dôvodu zrušiť výrok o treste a uložiť nový trest iba vtedy, ak je medzi uloženým trestom a trestom, ktorý by pri správnom postupe podľa uvedených zákonných ustanovení upravujúcich zásady ukladania trestov mal byť uložený, výrazný (prílišný) rozdiel. Najvyšší súd však takúto disproporciu v preskúmvanej veci nezistil.

V posudzovanej veci treba mať predovšetkým na zreteli, že ide o rozhodovanie po povolení obnovy konania, v rámci ktorej bol predchádzajúci odsudzujúci rozsudok z 23. júna 2010 zrušený iba vo výrokoch o treste. Preto pokiaľ ide o spôsob spáchania jednotlivých trestných činov, ich následky, zavinenie, ale aj pohnútku jednotlivých obžalovaných ako kritérií určujúcich druh a výmeru trestu, je i odvolací súd viazaný právoplatným výrokom o vine a z neho plynúcimi skutkovými zisteniami.

Pritom je nutné odmietnuť schematický prístup pri určovaní výmery trestu odňatia slobody, uplatnenia ktorého sa prostredníctvom obhajcu domáhajú obžalovaní R. S., R. Q. a C. Z.. Fakt, že dôvodom povolenia obnovy konania a zrušenia výroku o treste bola zmena právnej úpravy vyvolaná nálezom č. 428/2012 Z. z., ktorým bola vyslovená protiústavnosť tzv. asperačnej zásady v časti týkajúcej sa povinnosti súdu uložiť trest nad jednou polovicou sprísnenej trestnej sadzby, totiž automaticky neznamená uloženie miernejšieho trestu.

Ako vyplýva z odôvodnenia predmetného nálezu, napadnutá právna úprava neumožňovala dostatočnú individualizáciu trestu, keďže nezakotvovala možnosť, ale bezvýnimočnú povinnosť súdu v prípade zbíhajúcich sa trestných činov zvýšiť hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu a zároveň uložiť páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody. V dôsledku toho potom, ak aj súd po prihliadnutí na spôsob spáchania zbíhajúcich sa trestných činov, ich následky, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy bol toho názoru, že primeraným a vo vzťahu k zbíhajúcim sa trestným činom náležite individualizovaným trestom by bol trest pri dolnej hranici trestnej sadzby trestného činu zo zbíhajúcich sa trestných činov najprísnejšie trestného, resp. by bol názoru, že primeraným by bol trest uložený pod polovicou trestnej sadzby trestného činu zo zbíhajúcich sa trestných činov najprísnejšie trestného, nemohol takýto trest uložiť a musel uložiť trest nad jednu polovicu sprísnenej trestnej sadzby, hoci takýto trest nezodpovedal uvedeným zákonným kritériám určujúcim výmeru trestu. Len v takýchto prípadoch je po povolení obnovy konania namieste uloženie miernejšieho trestu.

V tomto kontexte považuje odvolací súd za podstatné, že z odôvodnenia pôvodného rozsudku Špecializovaného trestného súdu a naň nadväzujúcich rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že pôvodné tresty boli obžalovaným uložené nad jednou polovicou sprísnenej trestnej sadzby nie preto, že to odôvodňoval spôsob spáchania zbíhajúcich sa trestných činov, ich následky, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a osoby obžalovaných, ich pomery a možnosti nápravy, ale len preto, že to stanovoval v tom čase účinný zákon. Za takéhoto stavu nie je požiadavka prokurátora, aby boli obžalovaným uložené tresty v pôvodných výmerách, aj so zreteľom na nižšie uvedené, opodstatnená.

Na druhej strane to však neznamená, že by mal byť obžalovaným uložený trest pri dolnej hranici trestnej sadzby. Ich argumentácia v tomto smere vychádza z nesprávneho predpokladu, že pôvodné tresty im boli uložené pri dolnej hranici sprísnenej trestnej sadzby, čo ale nie je pravda, keďže tie im boli uložené nad jednou polovicou asperačnej trestnej sadzby. Podstata sprísnenia totiž spočíva vo zvýšení hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody zo zbíhajúcich sa trestných činov najprísnejšie trestného o jednu tretinu, pričom dolnou hranicou takto sprísnenej trestnej sadzby stále zostáva najvyššia z dolných hraníc trestných sadzieb zbíhajúcich sa trestných činov (§ 41 ods. 1, posledná veta Tr. zák.). V pôvodnom konaní uložený trest pritom predstavuje zákonné obmedzenie vyplývajúce zo zásady zákazu zmeny rozhodnutia k horšiemu a nie hornú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, ako tvrdia obžalovaní.

Pokiaľ sa obžalovaní R. S., R. Q. a C. Z. domáhajú uplatnenia § 39 ods. 1 Tr. zák., treba uviesť, že pre mimoriadne zníženie trestu nie sú u nich splnené podmienky. To, že ich podiel na dokonanej trestnej činnosti bol v porovnaní s ostatnými obžalovanými menší, v žiadnom prípade nepredstavuje mimoriadnu okolnosť prípadu odôvodňujúcu uloženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby, ale túto prvostupňový súd u každého z nich správne zohľadnil pri individualizácii trestu v rámci zákonom stanovených trestných sadzieb. Pokiaľ ide o ich pomery, ani to, že okrem obžalovaného R. Q., viedli pred spáchaním trestných činov, za ktoré boli odsúdení, riadny život a všetci boli zamestnaní, nemožno považovať za nič mimoriadne.

Mimoriadne zníženie trestu neodôvodňuje napokon ani dĺžka doterajšieho konania a čas, ktorý od spáchania trestných činov uplynul. K tomu je potrebné uviesť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba považovať aj obnovu konania, pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o oprávnenosti akéhokolvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia Dohovoru. Ten totižto neobsahuje právo na revíziu súdneho konania (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. augusta 2014, sp. zn. I. ÚS 444/2014). So zreteľom na zložitosť prejednávanej veci, ktorá bola daná nielen charakterom a rozsahom stíhanej trestnej činnosti, ale i počtom obvinených a množstvom dôkazov, ktoré boli v prípravnom konaní zabezpečené a následne pred prvostupňovým súdom vykonané, nemožno dĺžku pôvodného konania a ani dĺžku konania po povolení jeho obnovy považovať za tak neprimeranú, aby si vyžadovala mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody ako prostriedok nápravy v zmysle čl. 13 Dohovoru.

Pokiaľ ide o možnosť nápravy, ako jedno z hľadísk pre určenie výmery trestu, treba uviesť, že táto je do značnej miery determinovaná vnútorným postojom obžalovaného k spáchanému trestnému činu, ktorý sa navonok prejavuje okrem iného aj prístupom k poškodenému. Špecializovaný trestný súd preto v žiadnom prípade nepochybil, ak pri posudzovaní možnosti nápravy obžalovaných R. S., R. Q. a C. Z. (ale i ďalších obžalovaných) zohľadnil, že sa poškodeným neospravedlnili a ani neurobili žiadne kroky smerujúce k náhrade spôsobenej škody.

Zároveň treba prvostupňovému súdu prisvedčiť, že jeho úlohou nebolo skúmať, či obžalovaní plnením svojich povinností a správaním vo výkone trestu uloženom im v pôvodnom rozsudku preukázali polepšenie a možno od nich očakávať, že v budúcnosti povedú riadny život, pretože nerozhodoval o ich podmienčnom prepustení. Na druhej strane však nemožno pri rozhodovaní o novom treste úplne ignorovať správanie sa obžalovaných počas výkonu pôvodných trestov odňatia slobody, keďže aj to je prejav ich osobností, ktorý súčasne dokumentuje možnosti ich nápravy. Pritom je vždy nutné vychádzať zo stavu daného v čase ukladania nového trestu a prihliadnuť aj na nové skutočnosti, ktoré neboli v pôvodnom konaní zistené.

V tejto časti považuje najvyšší súd námietky obžalovaných, ktorí podali odvolania a ktorých hodnotenia z príslušných ústavov na výkon väzby sa týkali iba obdobia ich väzby po povolení obnovy konania v tejto veci, za dôvodné a preto doplnil dokazovanie prečítaním ich hodnotení počas výkonu pôvodne uloženého trestu, ktoré si v rámci odvolacieho konania zabezpečil.

U obžalovaného R. S. odvolací súd na základe takto doplneného konania zistil, že počas výkonu trestu odňatia slobody nebolo jeho správanie vždy na požadovanej úrovni, nebol ale potrestaný. Na každom pracovisku, na ktorom bol zaradený, vykonával prácu zodpovedne a svedomito, k spokojnosti všetkých nadriadených, za čo ako aj za dlhodobé plnenie programu zaobchádzania a výkon činností súvisiacich so všeobecným rozvojom jeho osobnosti bol 8-krát disciplinárne odmenený. Jeho resocializačná prognóza sa však javí ako menej priaznivá a to so zreteľom na rizikové faktory, ktorými sú myslenie závislé od prežívania a emocionálneho rozpoloženia s tým, že pri emocionálnom napätí dochádza k poklesu výkonu, riešenia sú stereotypné, šablónovité, menej účinné, pričom v správaní sa môžu objaviť emocionálne znaky od výbušnosti a výrazných afektov, ktoré uvoľňujú vnútornú tenziu, na ktorej sa podpisujú i hlboko potlačené agresívne impulzy, ktoré sa môžu objaviť najmä v stavoch zmeneného

vedomia.

Správanie a vystupovanie obžalovaného R. Q. bolo počas výkonu pôvodne uloženého trestu odňatia slobody na požadovanej úrovni a v súlade s platnými normami. Udržiaval bohaté kontakty s rodinou, ktoré na neho vplývali pozitívne. Každú z pridelených prác vykonával k spokojnosti všetkých nadriadených a za dlhodobu vzornú a zodpovednú plnenie pracovných povinností, ako aj za organizovanie celoustavných aktivít bol 9-krát disciplinárne odmenený, pričom potrestaný nebol. Resocializačná prognóza tohto obžalovaného sa tiež javí ako menej priaznivá so stredným rizikom sociálneho zlyhania. U obžalovaného R. Q. možno považovať za rizikové ventilovanie vnútorného napätia spoločensky neakceptovateľnými formami, pričom jeho neprímeraná sebareflexia vedie k nízkej tolerancii na neúspech a podpisuje sa na zvyšovaní napätia a obmedzení racionálneho uvažovania s tým, že vo vyhrotených situáciách môže dôjsť k uvoľneniu potlačovanej agresivity a k ich neadekvátnemu riešeniu.

Obžalovaný Y. R. je, pokiaľ ide o jeho správanie a vystupovanie v priebehu pôvodného trestu odňatia slobody, hodnotený pozitívne. Bol ako člen samosprávy odsúdených zodpovedný za disciplínu a poriadok na oddiele, kde si svoje povinnosti plnil zodpovedne a bez nedostatkov. Jeho pracovné výsledky, správanie a pracovná morálka boli taktiež hodnotené pozitívne, za čo, ako i za plnenie úloh vyplývajúcich zo zaradenia v samospráve bol 9-krát disciplinárne odmenený. Disciplinárne potrestaný nebol. Riziko sociálneho zlyhania je u tohto odvolateľa stredné a to so zreteľom na jeho menšie pracovné skúsenosti, nestále pracovné zaradenie, ukončené stredné odborné vzdelanie bez maturity, na príležitostné užívanie drog a alkoholu v minulosti, ak aj na recidívu. Jeho resocializačná prognóza je podľa hodnotenia menej priaznivá.

Správanie a vystupovanie obžalovaného A. G. bolo na požadovanej úrovni, medzi odsúdenými zastával funkciu člena a neskôr vedúceho samosprávy, na základe čoho bol 7-krát disciplinárne odmenený. Resocializačná prognóza je u tohto obžalovaného tiež menej priaznivá so stredným rizikom sociálneho zlyhania, ktoré je podľa hodnotenia podmienené závažnejšou trestnou činnosťou, ústavnou výchovou, častým požívaním alkoholických nápojov a s tým súvisiacim absolvovaním protialkoholického liečby v minulosti. U tohto odvolateľa si najvyšší súd zabezpečil aj aktuálny posudok príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, z ktorého vyplynulo, že v porovnaní s jeho stavom v čase výkonu pôvodne uloženého trestu odňatia slobody nedošlo u neho k zhoršeniu zdravia.

Okrem toho doplnil najvyšší súd konanie aj prečítaním aktuálnych registrov trestov, lustrácií v registri priestupkov a listín predložených jednotlivými obžalovanými na verejnom zasadnutí. Z týchto dôkazov vyplynulo, že žiaden z obžalovaných nebol odsúdený pre ďalší trestný čin, pričom u obvinených C. Z., R. Q., R. S. boli po ich prepustení z výkonu pôvodne uloženého trestu odňatia slobody zaznamenané priestupky spočívajúce v porušení pravidiel cestnej premávky. Obžalovaní R. S. a R. Q. sú aktuálne zamestnaní a to na dobu neurčitú.

Na základe uvedeného zohľadniac zároveň trestné sadzby, v rámci ktorých boli jednotlivým obžalovaným ukladané tresty, ako aj skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania jednotlivých trestných činov, ich následkov, zavinenia, pohánok, príťažujúcich a poľahčujúcich okolností, osôb odsúdených, ich pomerov a možností nápravy, na ktoré konkrétne poukázal prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku a ktoré tiež vyplynuli z doplneného dokazovania (najmä menej priaznivá resocializačná prognóza u všetkých obžalovaných), dospel najvyšší súd k záveru, že uložené tresty nie sú ani príliš mierne a ani príliš prísne, ale tieto sú primerané a vo vzťahu k jednotlivým obžalovaným náležité (v súlade so zákonnými kritériami) individualizované.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k tomu, že odvolania prokurátora a obžalovaných R. S., R. Q., Y. R., C. Z. a A. G. a E. Q. - matky obžalovaného R. Q. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.